

RELAȚIA GRĂDINIȚĂ-ȘCOALĂ-FAMILIE-SOCIETATE

Prof. înv. primar, Borceanu Florentina

Evoluțiile rapide din viața socială de astăzi, modificarea statutului familiei și al soților în cadrul acesteia, atribuțiile crescute ale femeii fac ca rolul grădiniței să fie mare nu numai în ceea ce privește educația copiilor, ci și a părinților. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, arătând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

O educație reală, profundă se fundamentează în familie, iar apoi ea se continuă și desăvârșește în grădiniță și școală. În primul rând, ea se realizează prin puterea exemplului și abia apoi prin cea a cuvântului. Tot ceea ce se săvârșește sub privirea copilului are efect mai puternic decât orice frază moralizatoare.

De multe ori, intrarea copiilor la grădiniță în grupa mică este resimțită, atât de către copii cât și de către părinți, ca o rupere care provoacă emoții, temeri și anxietate de ambele părți. Însă nu numai familia și copiii sunt afectați de noua situație, normală, de altfel, în demersul didactic. Educatoarele care îi preiau pe copii sunt zilnic „asediați” cu întrebări și cereri ale familiei, care exprimă dorința membrilor acesteia de a fi în continuare în controlul situației, ocrotitori, grija acestora, neîncrederea, uneori, marcată prin impulsul de a verifica toți factorii care acționează asupra copiilor lor: de la condiții materiale la modul în care personalul relaționează cu cei mici. Orice modificări în comportamentul copiilor, cu excepția celor absolut pozitive, devin pentru părinți motive de îngrijorare, de suspiciune și ridică semne de întrebare referitoare la influențele de la grădiniță.

Pe de altă parte, cadrele didactice din grădiniță au nevoie oricum de sprijinul familiei copiilor – factorilor educaționali – atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educativă pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practic-aplicative, organizaționale ori logistice. Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ-participativ, captivant și motivant, cu implicare susținută din partea familiei. Tocmai de aceea, noi, educatoarele concepem un program de parteneriat sau de consiliere și orientare a părinților, prin planificare, organizarea și desfășurarea unor acțiuni de implicare continuă și valorificare a potențialului fiecărui părinte, atragerea lui în „viața grădiniței” și asumarea unor răspunderi/responsabilități comune la nivelul grupei din care face parte copilul său.

Totodată relația grădiniță-școală-familie-societate se definește și printr-o comunicare/colaborare indirectă, prin abordări și discuții sincere, din care să reiasă așteptările acestora privitoare la actul educațional, dar și a feed-back-ului / răspunsul dat de copii (prin rezultatele obținute). Așadar, printre activitățile de implicare a partenerilor educaționali, putem enumera: sedințe și lecții demonstrative cu părinții, vizite, excursii, jocuri de rol și interpretări, serbări școlare, simpozioane, expoziții etc. iar succesul acestora depinde în mare măsură de stilul și tactul pedagogic al cadrului didactic organizator, dar și de disponibilitatea fizică și materială din partea colaboratorilor educaționali, de formarea unor tipare educaționale bazate pe sinceritate, comunicare, implicare și respect.

De asemenea, reamintesc faptul că a realiza și alimenta o comunicare eficientă a grădiniței cu exteriorul (mediul social, cultural și economic), impune și realizarea unor parteneriate autentice,

prosper. Astfel, toate proiectele educaționale demarate de cadrele didactice cu oricare dintre partenerii educaționali, vin în sprijinul nu doar al copiilor și părinților, ci și însuși cadrului didactic și prin extindere – societății. Acestea implică enunțarea unui scop și a unor argumente și obiective clar vizate, precum și urmărirea conștincioasă a realizării acestora.

Conchid și susțin ideea conform căreia, pentru a obișnui copiii să dezvolte relații constructive cu semenii lor, să trăiască stări afective pozitive împreună cu colegii, empatic, să-si exteriorizeze și să-si împărtășească preocupările și interesul pentru anumite subiecte, este necesară propunerea și încheierea unui parteneriat între unitățile de învățământ sau oricare alt factor/partener educațional, aducându-i astfel pe copii mai aproape de ceilalți, în mijlocul vieții acestora. Din acțiunile și întâlnirile comune, copiii vor experimenta noi valențe ale prieteniei dintre cei mici, înțelegând și adoptând norme de conviețuire socială dezirabilă și adaptându-si comportamentul propriu la cerințele grupului cu care vin în contact. Si, astfel, preșcolarii vor deduce singuri că locul respectiv este un loc în care nu trebuie sa revii cu emoții sau teamă, ci unul atractiv, ce le deschide porțile către o altfel de lume fascinantă, o lume a cunoașterii, a descoperii de nou și interesant, o lume în care sunt și alți copii, adulți și care te ajută să evoluezi, să te definești ca om (școală, locul de muncă, societatea însăși!).

Bibliografie:

1. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 1-2/ 2006, Ministerul Educației și Cercetării – Institutul de Științe ale Educației, pag. 97
2. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 1-2/ 2008, Ministerul Educației și Cercetării – Institutul de Științe ale Educației, pag. 285-289
3. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 3-4/ 2008, Ministerul Educației și Cercetării – Institutul de Științe ale Educației, pag. 233
4. Cerghit, I., „Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii”, ed. Aramis, București, 2002
5. Dolean, I., „Meseria de părinte”, ed. Motiv, Cluj-Napoca, 2001